

Søstrene, Line og Mie Vennize Hansen, havde forskellige mål med at tage til Cambodja. Men de var enige om én ting: De ville se den ikke-turistede del af verden.

”Jeg rejste med min søster til Phnom Penh i Cambodja, hvor vi havde valgt at arbejde som volontører. Hun skulle undervise i engelsk på en skole, og jeg arbejdede på et børnehjem i forbindelse med min seks ugers praktikperiode på ergoterapeutuddannelsen på UCL i Odense. Jeg ville gerne anvende min uddannelse på en anden måde og i et land, som var glemt og uturistet. Den mulighed fandt jeg hos Save A Heart, som i forvejen havde erfaring med at sende studerende i praktik til lande, som ikke er helt ordinære feriedestinationer. I Phnom Penh boede vi i et hus for frivillige, og denne oplevelse var helt klart en afgørende faktor til, at rejsen blev uforglemmelig. De andre volontører havde samme ambitioner om at hjælpe udsatte cambodjanere, hvilket gjorde, at vi alle sejlede i samme båd. Det gjorde i sidste ende også, at vi fik det helt vildt sjovt sammen, og at vi ind imellem arbejdet også fik tid til tempelbesøg, meditation, massage og længere weekendture,” udtaler Line Vennize Hansen.

Blæseren i det lille rum

”På institutionen for handicappede blev jeg tildelt en mindre gruppe af børn, som alle havde brug for ergoterapi. Jeg fik tildelt en gruppe, som ikke var svært handicappede. Børnene kunne altså mere eller mindre gå selv, men havde brug for motoriske øvelser for at blive bedre til at styre deres kroppe. Det gjorde jeg gennem sansestimulering. Børnene var generelt meget understimuleret, og mange af dem fik slet ikke den mængde aktivitet, som de burde – og slet ingenting, hvis man skulle sammenligne med danske standarder.

Save A Heart – By Comitting Yours

Tlf: +45 71 99 53 43

E-mail: info@saveaheart.dk

Web: www.saveaheart.dk

Derfor var min opgave, efter bedste evne, at få børnene til at mærke deres egne kroppe, så de kunne blive mere bevidste om, hvad den er, og hvad den kan. Det gjorde jeg f.eks. ved hjælp af bolde, massage, gynger og lignende aktiviteter, der på en eller anden måde kan vække nerverne til live igen. Børnehjemmet var ressourcefattigt og primitivt, og den ergoterapeutiske del foregik i et lille rum, hvor én lille blæser kæmpede en brag kamp for at holde luftventilationen i gang i et ellers stegende hedt børnehjem. Som sagt, så havde børnehjemmet ikke mange ting at stille til rådighed, derfor havde jeg været på markedet efter massageolie, massagebolde, tandbørster og malebøger, som kunne bruges til sansestimulationen.”

Et brev på gebrokkent engelsk

”Da jeg startede på børnehjemmet, var det en smule vanskeligt at finde fodfæste, og hvilken rolle man skulle påtage sig. Heldigvis var der en række frivillige, som havde været der af flere omgange, som kunne give en masse råd fra sig, hvilket gjorde introduktionsforløbet væsentligt kortere. Det praktiske arbejde, som jeg udførte på børnehjemmet, havde absolut ergoterapeutisk relevans. Det eneste problem ved kun at være der i seks uger er, at det kan være svært at se, hvorvidt man laver nogle fremskridt. Ofte kan sådanne træningsforløb tage flere år. Derfor besluttede jeg også at skrive mine aktiviteter ned i en form for logbog, sådan at den næste ergoterapeut kan fortsætte der, hvor jeg slap – en slags ergoterapeutisk fakkell. På den måde behøver børnene ikke at starte forfra i træningen hver sjette uge. På trods af, at det kunne være vanskeligt at se fremskridt, så er jeg ikke et sekund i tvivl om, at min tilstedeværelse på børnehjemmet var værdsat. Jeg modtog i hvert fald et brev fra hele besætningen på gebrokkent engelsk den sidste arbejdsdag, hvor de ydmygt takkede for hjælpen.”